

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A DARK COLLEGE
ROMANCE

Baby Girl

BABY GIRL SERIES #1

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

RACHEL ANGEL

Kız Bebek Kız

Bebek Serisi #1

Rachel Angel

YAZARIN NOTU

Kız Bebek Serisi'nin ilk kitabı olan Kız Bebek'i aldığınız için teşekkür ederiz.

Bu seri bir Yeni Yetişkin Karanlık Zorba Romantizmidir ve zorbalık, seks ve bazı tetikleyiciler içerir.
18 yaş üstü için önerilir.

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Sorumluluk Reddi](#)

[Özeti](#)

[Önsöz | Calla | Yaş 19 | 2 Yıl Önce | Casa Capri Bölüm 1](#)

[| Calla | Yaş 21 | Günümüz | Londra, İngiltere Bölüm 2](#)

[Bölüm 3 | Calla | Yaş 19 | 2 Yıl Önce | Casa Capri](#)

[Bölüm 4 | Calla | Yaş 21 | Günümüz | Paris, Fransa](#)

[Bölüm 5 | Calla | Yaş 21 | Günümüz - 2 Gün Sonra | Casa Capri](#)

[Bölüm 6 | Calla | Yaş 20 | Geçmiş | Casa Capri](#)

[Bölüm 7 | Calla | Yaş 21 | Günümüz | Casa Capri](#)

[Bölüm 8 | Calla | 2 Hafta Sonra - Yaş 21 | Casa Capri](#)

[Bölüm 9 | Calla | Yaş 21 | New York, New York](#)

[Bölüm 10 | Calla | Yaş 21 | Casa Capri](#)

[Bölüm 11 | Calla | Yaş 21 | Casa Capri](#)

[Bölüm 12 | Calla | Yaş 21 | Bir Ay Sonra | Miami, Florida Bölüm](#)

[13 | Calla | Yaş 21 | Miami, Florida | Kramer'in Evi Sonsöz |](#)

[Calla | Bir Yıl Sonra](#)

[Calla ve Gabriel'in hikayesi Kız Bebek Serisi'nin 2. Kitabında devam edecek. | Ölümcül Bebek \(Kız Bebek #2\) | <https://www.amazon.com/dp/B08QCR3NQM> | Rachel Angel'dan Bir Not | Kız Bebek'i okuduğunuz için teşekkürler.](#)

[Bu bir yazarın isteyebileceği en iyi destek! | TEŞEKKÜRLER! RACHEL](#)

[ANGEL | Biyografi ve Kitap Serisi](#)

[Benimle Bağlantı Kurun!](#)

Özet

Onun sadece hayal gücümün bir ürünü olduğunu sanıyordum. Hayal ettiğim en güzel bahçede beni gözetleyen uzun boylu, esmer ve yakışıklı adam.

Sadece bir bahçe değil, vücudumu nasıl kullanacağımı ve onu nasıl gizli bir insan silahı haline getireceğimi öğreteceği bir oyun alanıydı. Bir gün işe yarayacağını ve bu sanatta ustalaşmam gerektiğini söyledi.

Her zaman maske takan bu adam, dövüş ve savunma sanatını öğrenmenin hayatımı kurtaracağını söyledi. Sadece bunun için tanıdığım birinin canını almam gerektiğini bilmiyordum.

Bana "*Baby Girl*" derdi ve bunca yıldan sonra hâlâ onun adını duyduğumda içim titrer. Öğretmenim, sevgilim. En büyük zorba. Şimdi ise düşmanım.

****Bebek Kız Serisi, 18 yaş ve üzeri için uygun TV-MA derecesine sahip Karanlık bir Yeni Yetişkin Romantizmidir.**

Prolog
Calla
Yaş 19
2 Yıl Önce Casa
Capri

HATIRLADIĞIM TEK ŞEY ismimdi: Yunancada *Güzellik* anlamına gelen Calla.

Yüzünün üst yarısını kaplayan ve su mavisi gözleri için büyük kedi benzeri yarıklar bulunan siyah deri maskenin arkasından bana bakışından, bunun anlamını kabul ediyor gibiydi.

"Uyanmışsın," dedi İngiliz aksanıyla. "Tam zamanında."

"Ne demek istiyorsun?" Başıma dokunarak söyledim. Etrafına bir şey sarılmıştı ve başımın bir kısmı uyuşmuştu. "*Kafamda ne var?*" Onu koparmak isteyerek sordum.

"Merak etme," dedi adam. "O güzel kafanın etrafındaki bandajlara rağmen hâlâ çok iyisin."

Nakavt mı? Bunu umursuyor muydum ki? En az endişelendiğim şey nasıl görüldüğümdü. Bırakın nasıl görüldüğümü, kim olduğumu bile hatırlayamıyordum. Aşağıya baktım. Yeni uyandığım için bir yatakta olduğumu sanıyordum. Bacaklarım kaşmir benzeri yumuşak bir battaniyeyle örtülüydü ama onları zar zor hissediyordum. Buraya nasıl geldiğimi hatırlamaya çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Hiçbir şey, sanki adım dışında hiçbir anım yokmuş gibi. *Calla.*

"Peki ben neden bu tekerlekli sandalyede oturuyorum?"

Su mavisi gözlü adam kıkırdadı. Sesi melodik ve pürüzsüzdü, eğitimli bir opera sanatçısı gibi titreşimlere ve güce sahipti. Pürüzsüz bronz teni bir Tanrı gibi altın gibi parlıyordu ve ilk bakışta yaşlanmamış gibi görünüyordu. Ama biraz daha incelediğimde, benden yaklaşık on yaş büyük bir gençliğin dinçliği ve gücüyle parlıyordu. Kesinlikle daha dünyevi, hayatta daha deneyimli.

Gülümseyerek dolgun dudaklarını, ortasında bir yarık bulunan köşeli çenesini ve düz beyaz dişlerini fark etmemi sağladı. Yüzünü örten maskeye rağmen çok yakışıklı bir adamdı. Hatta güzeldi, çünkü yüksek elmacık kemikleri, yüz yapısı ve dalgalı siyah saçları, etrafımızı çevreleyen geniş park benzeri bahçede sıralanan Yunan heykellerini andırıyordu. Belki de canlanmış bir Yunan Tanrısı heykeliydi?

"Neredeyiz biz?" Ben sordum.

Özenle kesilmiş ağaçlar, heykeller ve Neptün şeklindeki eski bir çeşmeden Roma ya da Fransa'da beş yıldızlı bir otelde olduğumuzu tahmin edebiliyordum.

Adam basitçe, "Evimin bahçesindeyiz," dedi.

Arkamda işaret ettiği "evi" görmek için başımı çevirdim ama aniden keskin bir acı boynuma çarptı ve haykırdım.

"Sakin ol," dedi adam. "Henüz tam olarak iyileşmedin."

"Neyden?" diye sordum.

"Hatırlamıyor musun?" diye sordu bana merakla bakarak.

"Hayır," dedim. "Hatırlamıyorum. Hatırlasaydım neden sorayım ki?"

"Kaza mı?" diye sordu çelik mavisi gözleriyle yüzümü inceleyerek.

"Ne kazası?" diye sordum.

Yine çelik gibi gözleri beni dikkatle süzdü. Gözleri dudaklarıma kaydı ve tekrar gözlerime döndü. "Bir şey hatırlıyor musun?"

Kendimle ilgili bir şeyler hatırlamaya çalıştım ama hiçbir şey bulamadım. Başımı salladım. "Sadece adımın Calla olduğunu."

Dolgun dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "*Calla*. Güzel bir kız için çok güzel bir isim." Ben de gülümsedim, aramızdaki garip hisler beni büyülemişti.

Başparmağıyla alt dudağıma dokunmak için uzandı, bu da içimde elektrik şokları yarattı. Dudağımı ovuştururken bacaklarımin arasındaki bölgenin zonklayıcı bir hisle sıkıldığını hissettim. Onun dokunuşuna daha fazla açlık duyuyordum ve içimde bir inleme dürtüsü belirdi. "Bebeğim," diye seslendi bana. "Şimdilik adın dışında hiçbir şey hatırlamıyor olabilirsin ama bir gün anılarını geri kazanacaksın. Şimdilik," başparmağını ağzıma daldırmadan önce alt dudağımın kıvrımlarına sürttü, "istediğin sürece *Casa Capri*'de misafirim olacaksın."

Dudağımı okşamaya ve ağzımın içine daldırmaya devam etti, ta ki ben artık inlememi tutamayana kadar. Ağzım yavaşça başparmağının üzerine kapandı ve onu emmeye başladım.

Gözlerini kapatmadan önce alt dudağımı ısırırken parlak mavi gözleri ağzıma kaydı. "Çok şehvetli bir ağzın var, Bambina." Gözlerini açtı ve başparmağını kaldırmadan önce bir nefes çekti. "*Casa Capri*'yi bir yenilenme ve dönüşüm yeri olarak bulacaksın. Benim mabedim senin mabedin olacak. Zamanla kim olduğunu hatırlayacaksın ve ben de sana yardım edeceğim."

Gülümsedim, bana acıyan bu nazik, güzel ve son derece şehvetli adama minnettarım... sadece evine gelen bir yabancı. Maske taktığı gerçeği önemli değildi. Bu sadece onun gizemini ve benim ona olan çekiciliğimi artırıyordu. Vücudum ona karşı çoktan açlık tepkisi vermiş, tekerlekli sandalyede oturuyor olmama rağmen içimde beni çok... çok fazla hissettiren duygular uyandırmıştı.

Beni bacaklarıma bakarken gördü ve şöyle dedi: "Kırık bedenini onarmana yardım edeceğim. Zamanla kendin olacaksın ama daha güçlü bir şekilde." Bana gülümsedi ve sonra eğilip beni alnımdan öptü.

Bu adamın kapısına düştüğüm için ne kadar şanslı olduğuma inanamıyordum. Bu güzel, seksi, melek gibi adam bana "*Bebeğim*" diye seslenirken bile tüylerimi diken diken etmişti; dudaklarından dökülen bu sevgi sözcükleri kulağa çok sahiplenici, şehvetli ve sevgi dolu geliyordu.

"Teşekkür ederim," dedim. "Nezakatinizin karşılığını nasıl ödeyeceğimi bilemiyorum..."

"Bana *Gabriel* diyebilirsin," dedi adam. Başımdaki bandajlar da dahil olmak üzere her şeyimi içine alan gözleriyle beni süzdü. "Ve bana borcunu ödemenin bir yolunu bulabilirim," diyerek yavaş ve şehvetli bir şekilde gülümsedi.

O anda *Casa Capri*'deki kalışımın kısa sürmeyeceğini biliyordum. Kendi isteğim ve arzumla, bu gizemli *Gabriel* hakkında her şeyi bilmek istiyordum. Onunla her şekilde birlikte olmak istiyordum.

Gabriell'in *Casa Capri*'deki ev sahibimden daha fazlası olacağını biliyordum. O benim her şeyim olacaktı.

Bölüm 1

Calla

Yaş 21

Günümüz Londra,

İngiltere

Gecenin karanlığına karışan sis, gökyüzünden inen kadife bir battaniye gibi üzerimi örtmeye yardımcı olan ek bir katmandı. Kalbim göğsümde durmaksızın çarparken, beni çevreleyen sessizlikten daha yüksek sesle atarken, gecenin durgunluğunun bir ritim gibi yankılandığını hissettim. Yüzükoyun yatan, iyi eğitilmiş bedenimin kollarını binanın çatısının kenarına dayayarak yaptığı her hareket sessizliği bozuyordu. Bedenimin arzuladığı derin ve titrek bir nefes alış, siyah pelerinli gece boyunca sessizliğin ritmini bozacaktı.

Ta ki biri binamın karşısındaki Grand Olympia Hotel'in en üst katındaki lüks başkanlık süitinin penceresini açana kadar. Süitten gelen euro pop müziğin ritmi gecenin içinde kalp atışlarımdan daha hızlı atıyor, daracık elbiseler giymiş, aşırı makyajlı yüzleriyle göz alıcı, incecik genç kadınlar ritme uyarak dans ediyordu. Yağlı gri saçlı, şişmiş suratlı ve buruşuk takım elbiseli adamların onları ellediğini görebiliyordum.

"İğrenç orospu çocukları," diye fısıldadım.

Hassas uzun menzilli tüfeğimin yüksek güçlü dürbününden bakarak gözlerimi hedefime yönelttim ve her odadan Londra şehrinin ve Thames Nehri'nin en muhteşem manzarasını sunacak şekilde inşa edilmiş, pencere ağırlıklı zengin süitten odayı taradım. Sol tarafta, süit duvardan duvara soyunmanın çeşitli aşamalarındaki insanlarla doluydu, insanlar uyuşturucu çekerken diğerleri seks partilerine katılıyordu.

Hangi cehennemdeydi?

Bu adilik festivalinin sunucusu neredeydi?

En sağdaki lüks bir yatak odasına benzeyen yere doğru ilerledim. İşte oradaydı, ev sahibinin kendisi, 50'li yaşlarının sonlarında grotesk görünümlü kel bir adam, üzerinde sadece bir tanga ve ipek kırmızı bir bornoz vardı, göbeği tangasının üzerinden dışarı taşıyordu. Otel süitindeki diğer kadınlardan daha güzel ve daha genç bir kadınla yalnızdı. Ayrıca süitteki diğer kızlardan farklı olarak, cam gibi bakışları yoktu. Gözleri dehşet içindeydi, karşısındaki adamdan korktuğu belliydi.

İşte buradasın, seni iğrenç pislik.

Nişanımı ona doğru sabitledim, parmağım göt deliğini bitirmeye hazırdı, ama kızı yakalayıp elbisesini yırtarak önüne koyduğunda, tombul parmakları kışını okşarken niyetim engellendi.

Kahretsin, çekemiyorum.

Yoldan çekil, kızım! Ona bağırarak istedim.

Sanki beni duyuyormuş gibi, adam tarafından pencereye bakacak şekilde çevrildi. Kollarını kaldırmış, adamdan kurtulmaya çalışıyordu ama adam onu eğmeden önce birkaç tokat atmış ve bir hayvan gibi ona vurmaya başlamıştı.

Çekil yoldan kızım!

Net bir görüntü almaya çalıştım ama hâlâ onun önündeydi.

Sonunda, bir saniye içinde onu yolundan itti ve kız ağlayarak odadan kaçtı, ben de atışımı yaptım, doğrudan taşaklarına.

Taşaklarının önüne sıçramasını ve arkasındaki yatağa düşmesini izledim. Bu işi halletmiş olmalıydı.

Ama ayağa kalktı, elleriyle kanlı kasıklarını tutuyordu, acıdan avazı çıktığı kadar bağıyordu, sonra pencereden dışarı, benim olduğum yere baktı, sanki beni bir süper kahraman gözüyle görebiliyordu, gecenin karanlığında gizlenmiş bir suikastçi.

Sert bir orospu çocuğuydu, bu kesindi ve zombi bir asker gibi acıya dayanabilecek kadar uçmuş olması onu tehlikeli bir düşman yapıyordu.

Benimle göz teması kurup bağırma ve *yardım* istemeye başladığında, odasının kapısı açıldığında bir el daha ateş ettim.

Bullseye. Atış alına isabet etti ve yere yığıldı. Öldü.

Tüfeğimi yere bırakıp pembe kız çantama koydum ve binadan aşağıya inmek için merdivenlere doğru koşmaya başladım ki, kafaları tıraşlı, kaslı adamlardan oluşan küçük bir ordu adamın yatak odasına daldı.

Merdivenlerden olabildiğince hızlı koşarak indim, siyah ceketimi, siyah şapkamı, siyah eldivenlerimi giydim ve elbisemin eteğini siyah taytımdan çıkararak zarif ve sofistike bir kıyafet oluşturdum. Dalgalı kumral saçlarımın omuzlarımdan ve sırtımdan aşağı dökülmesine izin vermek için at kuyruğu tutucumu çıkardım ve ayaklarımı spor ayakkabılarımdan zarif ama mantıklı bir çift topuklu ayakkabıya geçirdim.

Sakin adımlarla caddeyi geçip otelin kapısının önünde birkaç otel müşterisiyle birlikte durdum ve bir taksiye el salladım.

Kaslı adamlar otelin ana girişinden koşarak çıkarken, bir taksi önümde durdu ve kapıyı arkamdan kapatarak içeri daldım.

"Nereye hanımefendi?" diye sordu genç ve çekici sarışın adam.

"Beni Bond Caddesi'nde bırakabilirsin," dedim. "Havaalanına gitmeden önce biraz alışveriş yapmak istiyorum."

Taksi şoförü muhteşem bir İngiliz aksanıyla "Tatilinizin sonu mu?" diye sordu. "Amerikan mı?" Beni bir aşağı bir yukarı süzdü, gözleri elbisemin derin dalgalanmasıyla daha da cazip hale gelen göğüslerimin arasındaki vadideydi.

"Korkarım buna mecburum," dedim. "Gece uçuşu, böylece indiğimde hemen işe gidebileceğim," dedim. "Evet, Amerikalı."

Gülümsedi. Ne düşündüğü hakkında bir fikrim var. "Bu çok kötü aşkım, vaktin olsaydı sana İngiltere'den çok daha fazlasını gösterebilirdim. Çok daha fazlasını."

"Evet," dedim ona gülümseyerek. "Bu çok kötü. Burada kaldığım süre ne kadar kısa olsa da gerçekten çok keyif aldım." "Peki, bir daha ziyarete gelersen ve taksiye ihtiyacın olursa," dedi,

"beni ara ya da mesaj at," dedi,

Bana bir kart uzatıyor.

Bond Sokağı'nın önünde durduğu sırada aldım. "Teşekkürler, Henry," dedim ve ona yol parasını ödedim.

"Siz alışveriş yaparken burada bekleyebilir ve sizi havaalanına götürebilirim" dedi. "Hayır," dedim. "Bir arkadaşım la buluşacağım ve o beni götürecekt."

Henry'nin gülümsemesi soldu ve "Oh, bir erkek arkadaş. Eğer fikrini değıştirirsen, kartım sende var."

"Elbette," dedim ve onun bakışlarının popomda olduğunun farkında olarak oradan uzaklaştım.

Arcade'e girip taksinin görüş alanından çıktıktan sonra hızla arka tarafa, başka bir sokağa ve ardından birkaç sokağa daha yürüdüm, ta ki lüks evlerin olduğu bir bölgeye gelene kadar.

Bunlardan birinin girişine giden merdivenleri çıkarken, evimin kapısını açmak için bir anahtar kodu girdim.

Bölüm 2

"N Burada buz gibi bir yerin var Calla," dedi yumuşak ve baştan çıkarıcı erkeksi bir ses yatak odamdan.

Tüm varlığım o büyüleyici seksi sesin sahibini tanıdığında kalbim küt küt atmaya başladı. Bu sesi neredeyse yarım yıldır duymamıştım.

Yine de her gece onun sesini kafamda, düşüncelerimde, kalbimde duyabiliyordum. Gabriel. Benim Gabriel'im.

"Calla. Calla, benim güzel Bambina'm," diye seslendi Gabriel bana. "Buraya gel ve seni görmeyi sevdiğim gibi görmeme izin ver."

Elbisemi ve taytımı giymeden önce çantamı bıraktım ve baştan çıkarıcı bir şekilde yatak odama girdim ve kalbimi elinde tutan adamın takdir dolu aç bakışlarıyla ödüllendirildim.

Gabriel yatağında yatıyordu, bronzlaşmış kaslı vücudu krem rengi ipek çarşaflarımın beyazına tezat oluşturuyordu. Zihnimde onu birçok kez canlandırdığım ve birçok kez gördüğüm gibi, görkemli kaslı formuyla çıplak ve sertti.

Elleri daha önce hiç görmediğim kadar uzun ve sert olan kalın aletini okşuyordu. "Beni özledin mi?" Boğuk bir sesle sordum.

"Sormak zorunda mısın?" dedi, gözleri beni tepeden tırnağa yutarken. "Daha da güzelleşmişsin, bebeğim." Bana doğru yürümek için yataktan kalktı.

Nefesimi tutarak bana ulaşmasını bekledim.

"Seni ne kadar özlediğimi göstermeme izin ver bebeğim," dedi o kadar alçak sesle ki hırıltı gibi çıktı. Beni dudaklarımdan hafifçe öptü ve kollarına aldı. "Çok gerginsin bebeğim. Herhangi bir sorun yaşadın mı?"

Titrek bir nefes aldım ve neredeyse kusacaktım. Gabriel sırtımı nazikçe okşayarak endişemi hafifletti. "Sanırım neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," dedi kısık sesle ve klitorisime uzanarak nazikçe okşadı

İhtiyaçtan inleyene ve sırılsıklam olana kadar. Parmakları ıslaklığıma batarken Gabriel gülümsedi. "Evet, şu anda ihtiyacın olan şey bu," dedi ve klitorisimi sıkıştırmadan önce daha sert ovarak nefes almak için ağzımı açmamı sağladı. Ağzını açtığında, göğsümü, meme uçlarımı, karnımı ve klitorisimin ucunu öpmek için aşağı inmeden önce dili ve dudaklarıyla beni yutarak ağzıma yapıştı. "Ah, Bambina'm," dedi. "Dilimi üzerinde hissetmeyeli çok uzun zaman oldu. Sikimi içine almalı çok uzun zaman oldu." Sıcak nefesi kıvrımlarımı gıdıklarken ağzı klitorisimin üzerinde geziniyordu. "Her lezzetli yalamanın tadını çıkararak seni yavaşça yemek istiyorum."

Önümde dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini kalçalarımın yanaklarına koydu, beni ağzına doğru çekti ve kilitlendi, ben sarsılana kadar gittikçe daha tutkulu hale gelen hafif vuruşlarla beni yuttu.

"Oh, Gabriel," diye nefes nefese kaldım. "Beni şimdi al."

Kalçalarımındaki tutuşunu sıkılaştırdı ve ben onun üstüne çıkana kadar beni daha da yaklaştırdı ve içimin derinliklerinde beni yiyordu. Ağzının içimde yarattığı hisler çok fazlaydı ve başımı geriye atıp gözlerimi kapattım. "Şimdi sık beni, Gabriel. Beni sertçe becer," diye haykırdım.

Bir iniltiyle ağzını benden ayırdı, bir koluyla beni kaldırdı ve yatağımın üzerine savurdu. "Beni ne kadar sert istiyorsun, *Bambina*?" diye sordu.

"O kadar zor ki sadece yıldızları görebiliyorum," dedim.

"Sana ihtiyacın olanı vereceğim," diye inledi, kendini göbeğimin girişinde konumlandırarak. "Çok ıslaksın, sana daha hızlı ve daha derinden girmem gerekecek, böylece sikimin her vuruşunu hissedebilirsin," dedi, içime o kadar sert daldı ki yatağın başlığına doğru uçtum.

"Evet!" Homurdandım. "Evet, işte bu."

"Sikimin seni ne kadar istediğini hissediyor musun?" Gabriel homurdandı, tekrar tekrar içime girdi. "Her bir vuruşu hissediyor musun?"

"Evet, Tanrım evet!" İnledim.

"Biz birbirimiz için yaratılmışız," diye homurdandı Gabriel, alnından ter akana kadar içime pompalarken.

"Evet," diye sırtını tırmaladım. "Bedenim senin için yaratıldı, Gabriel. Sadece senin için."

"Çok doğru," diye inledi. "Vücudun benim sikimi hayat gibi arzuluyor. Sikimi nasıl yuttuğuna, ruhunun derinliklerine nasıl çektiğine bir bak."

"Oh evet, Gabriel," bedenim sen olmadan yaşayamaz. Sana çok ihtiyacım var!"

"Evet, Bebek Kız," diye homurdandı, beni döndürdü ve arkamdan girmek için dizlerimin üzerine çekti.

"Aman Tanrım," diye inledim içime acımasızca girmeye devam ederken.

"Ben çok..." Titredim, saf zevk dalgasının beni doldurduğunu hissettim.

Gabriel, "Gel kızım," diye yalvardı. "Benim için sert gel!"

Bana şaplak attığı anda patladım ve o kadar yüksek sesle kükredi ki oda sallandı.

Üstüme düşüp beni kollarının arasına almak için yuvarlandığında yüzüstü yatağa yığıldım. Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Seninle gurur duyuyorum bebeğim. İlk görevinde iyi iş çıkardın. O çok kötü bir insandı ve sen bu gece dünyaya bir iyilik yaptın. Artık küçük kasabalarda terör estiremeyecek, masum insanları öldüremeyecek ve kızları kaçıramayacak."

"Onu o kayıp kızla gördüm," dedim. "Kıza tecavüz etmeden önce onu yakalamak istedim ama kız onun önündeydi..."

"Yapabileceğin şeyi yaptın," dedi Gabriel. "Bunun için kendini üzme."

"Keşke onu daha önce yakalayabilseydim," dedim.

"Biliyorum, bebeğim. Ben de öyle olmasını isterdim, çünkü kimse ona elini sürmek istemiyor gibiydi."

"Yıllardır işlediği suçlar yanına kâr kaldı," dedim.

Gabriel şakağıma öperek ve bana sıkıca sarılarak, "Ve sen onu durdurmasaydın, yaptığı yanına kâr kalacaktı," dedi. "Benim küçük *Bambina'm* onu durduracak kadar cesur olan tek kişiydi."

"Ama bana her şeyi öğretsen sendin," dedim yanağından öperek. "Beni adanızın kıyılarında buldunuz, evinize aldınız, benimle ilgilendiniz, yaralarımı iyileştirdiniz ve beni güçlü kıldınız."

"Sen her zaman güçlüydün," dedi Gabriel.

"Ama sen beni daha güçlü yaptın," dedim. "Sana çok şey borçluyum, Gabriel. Seni çok seviyorum." Gabriel dudaklarımı öptü ve şöyle dedi: "Ben de seni seviyorum bebeğim. O kadar çok seviyorum ki bu bana acı veriyor."

Bölüm 3

Calla

Yaş 19

2 Yıl Önce

Casa Capri

GABRIEL beni adanın kıyılarında bulduğunda bacaklarım parçalanmış, kıyı boyunca uzanan sivri kayalar tarafından neredeyse parçalanmıştı. Sonunda tekerlekli sandalyeye ihtiyaç duymadan ayakta durabilmem ve yürüyebilmem aylar aldı. Nihayet koşabilmem için birkaç ay daha geçmesi gerekecekti.

Kendi ayaklarımın üzerinde durabilmenin, havaya sıçrayabilmenin ve hatta ileriye doğru bir adım atabilmenin temel yeteneğini hiçbir zaman takdir etmemiştim.

"Kızım," dedi Gabriel bana gülümseyerek. "Yürüyorsun! Sandalyenden kalkıp yürüyorsun, Mucize Kızım!"

Gülümsemesi, bacaklarımı ona doğru bir adım daha ilerletmek için ihtiyacım olan tüm cesaretlendiriciydi.

"Bana gel," diye çağırdı Gabriel. "Kollarıma gel ki seni tutup öpebileyim."

Körelmiş bacaklarımla bir adım daha attım, birbiri ardına, ne kadar zor olsa da.

"Düşündüğünden daha güçlüsün, Kızım," diye seslendi Gabriel. "Tanıdığım en güçlü insan. Şimdi kararını ver ve bana gel."

Acı içinde kıvranarak beton bacaklarımı kaldırdım ve her seferinde bir ayağımı önüme koyarak yavaş yavaş, her seferinde bir adım attım. Ta ki Gabriel benimle birlikte ağlarken ben de onun kollarında minnet dolu gözyaşları dökene kadar.

Gabriel yanaklarımdaki yaşları sildi ve başıma hafifçe dokundu. "Başındaki bandajlar gitmiş. Çürüklerin geçti. Şimdi yürüyorsun. Yakında koşacak, zıplayacak ve uçacaksın."

"Uçmak mı?" Ben sordum.

"Evet kızım," diye gülümsedi Gabriel. "Sana uçmayı öğreteceğim... süzülmeyi, inmeyi... uçaklardan, planörlerden, jetlerden ve insanoğlunun gökyüzüne çıkmak için icat edebileceği her şeyden. Yakında olman gerektiği gibi tam anlamıyla yaşayabileceksin."

"Seninle mi?" diye sordum. "Tüm bunları yapmak için yanımda olmana ihtiyacım var, Gabriel." "Senin için orada olacağım, bebeğim," dedi. "Sonuna kadar yanımda olacağım."

"Ailemin intikamını almama yardım edeceksin, değil mi?" diye sordum. "Bu yüzden buradayım. Şiddet içeren bir suçtan sağ kurtulan tek kişiyim."

"Evet," dedi Gabriel, "benim zavallı küçük kızım. Sana yardım edeceğim. Olduğun gibi güçlü bir savaşçı kadın olmana yardım edeceğim."

"Gabriel," diye bağırdım. "Sahip olduğum tek şey sensin. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Al

beni. Beni senin yap."

Dudaklarını öpmeye çalıştım. Vücudumu onunkine yaslamaya, ona sürtünmeye, vücudumu ona sunmaya çalıştım.

Gabriel yüzünü çevirerek öpücüğünden kaçındı. Vücudunu benimkinden uzaklaştırdı, böylece vücudum ona sürtünmüyordu. "Keşke yapabilseydim ama ben sana göre değilim bebeğim. Benimle birlikte olmamalısın."

"Ama seni seviyorum, Gabriel. Senin kadının olmak istiyorum." Onu tekrar öpmeye çalıştım. "Beni güzel bulmuyor musun? Arzulanan?"

Gabriel zorla ve isteksizce yüzünü tekrar başka tarafa çevirdi. "Evet!" diye tısladı. "Çok güzel ve çok çekici."

"O zaman benimle seviş," diye yalvardım.

Bir an düşünür gibi bana baktı ama sonra tamamen geri çekildi. "Yapma," dedi. "İstediğin şey için asla yalvarma."

"O zaman ne yapmalıyım, Gabriel? Seni çok seviyorum. Delirmek üzereyim..." "Ne istiyorsan al," dedi Gabriel. "Talep et."

O zaman anladım. O anda, Gabriel'i kendime çekmek için son bir saat içinde attığımdan daha fazla adım attım, dudaklarımı onunkilere yapıştırdım ve beni öpmesini istedim.

O da beni öpmeye başlayana kadar onu öpmeye devam ettim, dudaklarımı kendi dudaklarıyla kontrol altına aldı. Ellerim pantolonunun önüne uzandı ve sert çıkıntısını okşadı.

"Siktir," diye mırıldandı Gabriel. Kollarını dizlerimin altından geçirerek beni yukarı kaldırdı ve hızla evine ve yatak odasına girerek beni büyük ve lüks ipek kaplı yatağına yatırdı. "Taleplerin karşısında çaresizim, bebeğim," dedi Gabriel.

"O zaman benimle seviş," dedim.

Bölüm 4

Calla

Yaş 21

Günümüz

Paris, Fransa

İngiltere'de bir suç patronuna suikast düzenlemek üzere aldığım ilk görevin başarıyla sonuçlanmasının ardından, Fransa'da yaşayan bir teröristi ortadan kaldırmak üzere yeni bir görev aldım. Son görevimde olduğu gibi, hedefime yakın bir yere yerleşmiş, Paris'te mütevazı bir daire kiralamış ve yerel hayata hızla uyum sağlamıştım.

Ben bir sanat öğrencisiydim ve ilham perisi beni nerede ve ne zaman vurursa şövalemi oraya kurardım. Mükemmel bir örtü sunarak, hedefimin günlük rutinini gözlemleyebilir ve faaliyetlerini herhangi bir şüpheye mahal vermeden izleyebilirdim.

Bir gün en sevdiğim kafede lattemi yudumlarken Gabriel'den bir mesaj aldım, bana görevimi verdi, tek kişilik bir kanunsuz olduğunu öğrendikten sonra onu zorlamam gerekti. Bir zamanlar dünyanın en iyi tetikçilerinden biriydi. Hiçbir ülkeyle ittifakı yoktu, rahmetli aristokrat ailesinden kalan miras sayesinde zaten inanılmayacak kadar zengindi ve hayatını kazanması gerekmiyordu, gündüzleri finans sektöründe, geceleri ise kanunsuz olarak çalışıyordu. Batman gibi o da adalet peşindeydi ama herkesi kurtarmaya çalışmak yerine görevlerini gönüllü olarak seçiyordu.

"Güven bana Kızım," demişti, "başka seçeneklerin varsa bu işe girmek istemezsin. Bu bir yaşam değil, bir amaç ve bir neden."

"Şey," dedim, "bir amacım ve bir nedenim var. Ailemin ve katillerinin bana verdiği zararın intikamını almak istiyorum. Onun incittiği ve yok ettiği herkesin intikamını almak istiyorum."

Gabriel bana bakarken acı çekmiş görünüyordu. "Seni böyle bir hayat içinde görmek istemezdim bebeğim," dedi. "Güzel vücudunun her santimetresinin şımartıldığını, benim tarafımdan bakıldığını ve her gece seviştiğimizi görmek istiyorum."

"Eğer sizin güçlü bir adalet duygunuz varsa, benim de var," dedim. "Dikkatli olacağım. Dikkatli olacağım. Kimse benden şüphelenmeyecek."

Gabriel beni sanki askere alınmak için muayene ediliyormuşum gibi dikkatle incelemişti. Sonunda başını salladı ve şöyle dedi: "Haklısın. Kimse senden şüphelenmez."

"Bir suikastçıdan çok bir kurbana benziyorum, değil mi?" diye sordum.

"Daha çok bir prenses gibi," dedi Gabriel. "Benim kan görmeye dayanamayan güzel prensesim."

"İyi siper," dedim.

"Evet," diye kabul etti Gabriel. Bu konuşmadan kısa bir süre sonra, vücudum iyileşip koşabilir, tırmanabilir, zıplayabilir ve dövüşebilir hale geldiğimde; bir suikastçı olarak eğitimime başladık.

O zamandan bu yana tam bir yıl geçmişti ve şimdi ikinci görevimdeydim. O kadar tehlikeli ve şeytani bir adamdı ki, dünya çapında milyonlarca insanı ortadan kaldırabilirdi. Diplomasi yerine, insanları taleplerine uymaya zorlamak için korku ve terörizmi kullanıyordu.

Şimdi Gabriel'in mesajına bakıyordum. Şifreliydi ve harekete geçmek için bütün ay boyunca beklediğim tek kelimeydi.

Kraken.

Lattemi bitirdim, taze pişmiş bir baget aldım, parasını ödedim ve kafeden çıktım. Doğruca daireme gitmek yerine, kafenin arka sokağına doğru yürüdüm.

İki gevşek tuğlanın arkasında saklandığım yerden kısa namlulu tüfeğimi saklamak için bir baget poşeti çıkardım. Namlunun ucuna bir ses bastırıcı taktım, taze bagetimin geri kalanını çıkardım, ters çevirdim ve dokunulmamış yuvarlak ucu kılık değiştirmek için dışarıda kalacak şekilde torbasına geri soktum.

Parlak kırmızı trençkotumu daha hafif olan bej rengine çevirdim, saçlarımı at kuyruğu yaptım ve yüzümü gizlemek için bir şapka çıkardım. Paris'te her türlü moda ifadesi iyiydi, özellikle de şapkalar.

İki torba baget ekmeğimi taşıyarak hedefimin kaldığı binaya doğru yürüdüm ve beklemeye başladım.

Bay Slimeball binanın kenarında dururken bacaklarım neredeyse uyuşmuştu. bir puro yakarak dışarı çıktı.

Gökyüzü kararmıştı ama hâlâ güzel ve sıcak bir geceydi.

Bay Slimeball bana baktı ve ben de gülümsedim.

"Bonjour," dedim.

Başını salladı ve yürümeye başladı.

Sanki kafeden eve doğru bir gezintiye çıkmışım gibi biraz arkasından yürüdüm. Bir ara sokaktan geçerken ayağım takılır gibi oldu, böylece ona doğru düşecek ve onu karanlık sokağa itecektim.

Şimdi gözlerden uzakta, tüfeğimi çıkardım, ona ateş etmeye hazırdım ki çılgılık attığını duydum.

Karanlığın gölgesinde bir hareket gördüm, bir hava sesi ve belli *belirsiz* ayak sesleri duydum. O kadar karanlıktı ki, ayağa kalkıp telefonumun ışığını ona tutarak aşağıya baktığımda neredeyse Bay Slimeball'a takılıp düşecektim.

Boğazı kulaktan kulağa kesilmişti. Temiz.

Lanet olsun.

Uzaktan koşma sesleri ve sesler duydum. Bay Slimeball'un adamları.

İki iri adam ara sokağa girmeden hemen önce hızla ara sokaktan çıktım. Çok yaklaşmışlardı ve ben hala şoktaydım, çünkü benden önce başka biri Bay Slimeball'u haklamıştı ve bunu tam altımdan yapmışlardı.

"O kız!" diye bağırdı biri ara sokaktan.

Lanet olsun. Artık bir kılıfım yoktu. Önemli değildi. Ara sokaktan çıkarken gördükleri son kişi bendim. Her sokakta botlarımla olabildiğince hızlı koşmaya başladım, onları kaybetmeye çalışıyordum.

Ama saatlerce ayakta durmaktan bacaklarım tutulmuştu ve nefes nefese kalıyordum.

"İşte!" dedi yakındaki adamlardan biri, nefes almak için bir duvarın arkasında bir an durduğumda.

"Onu aldığımında..." dedi diğeri.

Köşeyi döndüler ve birinin yüzüne yumruk attıktan sonra diğeri dizlerine tekme attım. Tekrar koşmaya başladım, ama beni yakaladılar ve karnıma yumruk atarak kaburgalarımın yan tarafını tuttular ve dizlerimin üzerine düşmeme neden oldular.

"Yaptığının bedelini ödeyeceksin," diye alay etti kısa boylu olan, bana doğru yürüdü ve yüzümü ona dönmem için saçlarımı geriye doğru çekti.

Gözlerinin içine tükürdüm ve saçımı bıraktı, tam o sırada bacaklarımın üzerine kalktım ve çenesinin altına bir yumruk atarak başını geriye savurdum.

Arkadaşı çoktan üzerime çıkmış, ağırlığıyla beni yere seriyordu. "Başka bir zamanda ve başka bir yerde olsaydım seni ateşli bulur ve becerirdim ama..." Dizimi kasıklarına olabildiğince sert bir şekilde vurdum ve acı içinde yuvarlanmasına neden oldum.

Sonra tekrar koşmaya

başladım. Ta ki bir çıkmaz

sokağa girene kadar.

"İşte orospu," dedi uzun boylu olan.

"Korgar'a yaptığı gibi onun da boğazını kulaktan kulağa keseceğim."

İçlerinden birinin elinde büyük bir bıçakla bana yaklaştıklarında kaçacak yerim kalmamıştı.

Şimdi birkaç adım uzaktaydılar.

Baget çantalarımın biri hâlâ yanımdaydı.

Çantayı bir silah gibi onlara doğru tutarken, "Durun yoksa kafanızı uçururum" dedim.

İçlerinden biri güldü. "Bana bunun bir silah olduğunu söyleyemezsin."

"Dene beni," dedim.

Birbirlerine baktılar. Sonra bir anda, biri sağımdan bana saldırırken, diğeri tam önümden bana doğru geldi.

Çantayı indirdim ve tetiği çekerek bana doğru saldıranı göğsünden vurdum.

"Sana söylemiştim," diye bağırdım ve ikincisini kafasından vurmak için döndüm.

Bağırışları duyduğumda tanıkları ortadan kaldırmak için ilk kurbanı tekrar vurmak üzereydim.

Olabildiğince hızlı yürüyerek sokaktan çıktım ve bir gölge gibi karanlığa karıştım... kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki zorlukla nefes alabiliyordum.

Bölüm 5

Calla

Yaş 21

Şimdiki Gün - 2 Gün Sonra

Casa Capri

Gabriel'in bana uzattığı buz torbasını alarak, "NEREDEYSE ONU ALACAKTIM," dedim. Yatakta yanıma oturdu ve adasında yetişen gizemli bitkilerden yapılmış ev yapımı bir merhemi çürüklerime sürdü.

Nazik parmakları kaburgalarımındaki çürüklere hafifçe dokunduğunda irkildim. "Ah," diye mırıldandım.

"Benim zavallı kızım," dedi Gabriel, "seni böyle yara bere içinde görmek beni üzüyor. Bu görevi kabul etmemeliydin."

"Kendime aşırı güveniyordum," dedim. "Bana öğrettiğin gibi gecenin içine karışabileceğim ilk görev gibi olacağını düşünmüştüm. Ama o adamlar... şansları yaver gitti, beni hazırlıksız yakaladılar ve planımı bozdular."

Gabriel, "Bu işte hiçbir şey plana göre gitmez bebeğim," dedi. "Sen bu işin içinde olduğun sürece," dedim, "hiç işler yolunda gitti mi?"

Gabriel, "Ailem on yıl önce, ben 19 yaşındayken öldürüldü, yani seninkini kaybettiğinde senin yaşına yakındım," dedi. "O günden beri, onların intikamını almakla ilgili hiçbir şey sorunsuz gitmedi. Her şey yolunda gitmiş gibi görünse bile, her zaman zordur."

Gabriel'in güzel mavi gözlerine baktım. Benim zavallı güzel adamım. Onu öpmek için yüzünü kendime doğru çektim. "Kalbin... Bir görevi tamamladığında hâlâ bir şeyler hissediyorsun."

Gabriel'in gözleri bir an dondu ve şöyle dedi: "Eğer yapmazsan insan değilsin. Ailem vahşice öldürüldü ve ben her şeyi gördüm. Bu asla unutamayacağınız bir şey."

"Hayır, yapamazsın ve yapmamalısın," dedim. "Öfken için, görevin için haklısın Gabriel."

"Ama bu *benim* görevim, Küçük Kız. Ailemin öldürülmesinde parmağı olanlara suikast düzenlemeyi kendine görev edinmemelisin. Bu çok tehlikeli."

"Bu bir fırsattı ve ben de değerlendirdim," dedim.

"Ne yazık ki öyleydi ve seni bundan alıkoyamadım. Kafana koyduğun zaman her şeyi başarabilirsin, Kızım. Seni ilk gördüğümde bunu anlamıştım. Sen hayatta kalan birisin... Aileni öldüren bir tekne kazasından kurtulan tek kişisin. O kazada ölmen gerekirdi ama sen hayatta kaldın. Bu bir işaretti, Kızım."

"Neyin, Gabriel?" diye sordum.

"Yaşamaya devam etmelisin. Bu görevlerle risk almamak senin kaderinde var."

"Gabriel, Gabriel, Gabriel," dedim yanaklarımı gözlerini ve dudaklarını öperek. "Lütfen benim

için endişelenme. Görevimi tamamladım ve sağ çıktım, değil mi?"

"Zar zor," dedi Gabriel. "Hedefe başka biri suikast düzenledi ve suçu sen üstlendin. Bu görev için aylarca hazırlandın ve harekete geçme zamanı geldiğinde kendini açıkta bıraktın, hedefin binasının önünde durup onun dışarı çıkmasını bekledin."

"Kılık değiştirmiştim ve apartmanların önünde bir arkadaşımın gelmesini bekliyormuş gibi yapıyordum." "Elinde iki baget torbası varken şüpheli bir şekilde bir arkadaşını beklemek mi? Paris'te kimse bunu yapmaz."

Taze baget aldığınızda, onları tüketmek için eve gitmek için acele edersiniz, sadece soğuyup yenmesi zorlaşsın diye saatlerce elinizde beklemezsiniz."

"Başka seçeneğim yok Gabriel," dedim. "Hedefimin o saatlerde binadan çıkması gerekiyordu ama çıkmadı. Yani planlarda bir değişiklik oldu."

"Evet, dediğim gibi, işler genellikle planlandığı gibi gitmez ama beklemek için daha az dikkat çekici bir yol seçebilirdiniz. O anda olay yerinden uzaklaşabilir, daha uzaklara gidip daha az dikkat çekecek bir mesafeden gözlemleyebilir ve bekleyebilirdiniz, örneğin kafeye geri dönebilir ya da bir dükkana veya apartmanın karşısındaki parka gidebilir, oradaki banka oturup baget yerken kitap okuyormuş gibi yapabilirdiniz."

"Ona çarpacak kadar yakın olmak istedim. Ona yaklaşma fırsatını kaçırmak istemedim, özellikle de yanında korumaları varsa."

"Hatta daha da uzakta durmalısınız. Binadan çıkarken yanında korumaları olsaydı, onu öldürecek kadar yaklaşılamazdın bile. Sürpriz yapma şansını kaybederek kendini hepsine karşı savunmasız bırakırsın," dedi Gabriel.

"İşte bu yüzden, eğer bir sigara içmek ve kısa bir yürüyüş yapmak için yerleşkesinden dışarı adım atmışsa, hemen orada olmak istedim. Bay Slimeball haftalardır korumalarıyla birlikte o binada tıklıp kalmıştı ve muhtemelen kendi başına biraz temiz hava almak istiyordu. Bu yüzden korumaları olmadan geleceğini düşündüm."

Gabriel'in endişeli yüzünde bir gülümseme belirdi. "Şanslısın ki doğru düşünmüşsün."

"Ama başka bir suikastçının ortaya çıkıp hedefimi elimden alacağını tahmin etmemiştim," dedim.

"Hayır," dedi Gabriel. "Bu beklenmedik bir şeydi ama yine de bu oyunda her zaman beklenmeyeni bekleyin. İşler çok düzgün gittiğinde, başka bir şey olmasını bekleyin."

"Yaptım ama bu şekilde değil," dedim. "Onu takip eden tek kişinin ben olduğumu sanıyordum."

"Pek çok düşmanı vardı," dedi Gabriel. "Suikastçıyı görme şansın oldu mu?"

"Çok karanlıktı ve hiç kimsenin bir yere hayalet bir ninja gibi girip çıktığını görmemişim."

Gabriel, "Suikastçı hırsızınızın çok deneyimli olduğuna şüphe yok," dedi.

"Onu geri almak istiyorum," dedim. "Hedefimi tam altımdan çaldı. Hedefimi aylarca takip ettim, onu o ara sokakta korumalarından uzakta dakikalar için bile olsa tuzağa düşürdüm, sonra onu tam altımdan çaldı. O hırsız, o..."

Gabriel gülmeye başladı. "Şu anda kendini bir görebilseydin, Kızım. Öfkeden kıpkırmızı olmuşsun ama yine de tatlı bir meleğe benziyorsun ve birine suikast düzenlemekten bahsediyorsun."

"Varlığı giderek daha fazla insanın ölümüne neden olacak çok çok kötü ve tehlikeli bir adam. Slimeball'un geçmişi bir korku romanı gibi. Tüm aileleri ve soylarını ortadan kaldırdı, mezar taşları olmadan gömüldü ve bu onun hakkında bilinenlerle buzdağının sadece görünen kısmı. Yaşasaydı kim bilir daha kaç kişiyi öldürecek?"

Gabriel, "Kızım," dedi, "seni yapmak istediğın şeyden vazgeçiremeyeceğimi biliyorum, bu yüzden sadece kendine daha iyi bakabilmeni ve içgüdülerini geliştirerek daha akıllıca kararlar alabilmeni umabilirim."

"Ne diyorsun Gabriel?"

Gabriel bana baktı ve "Daha iyi olana ve daha iyi eğitilene kadar bir süre daha benimle kalacaksın" dedi.

Genişçe sırtıtmaktan kendimi alamadım. "Seninle birlikte olmak için her fırsatı seviyorum Gabriel," dedim. "Daha uzun süre kalacağım. Seni çok seviyorum."

Bölüm 6

Calla

Yaş 20

Geçmiş

Casa Capri

Gabriel'in Adası olarak bilinen Capri Adası'nın palmiye ağaçları ve açık arazileri arasından tatlı tatlı esen rüzgâr, Gabriel'in kısa bir süre önce 20. yaş günümde bana hediye ettiği beyaz kısırağım Angelica'ya binmiş vadide ilerlerken uzun siyah saçlarımı siyah bir alev halesi gibi savuruyordu. Gabriel'in Adası'na inişimin üzerinden tam bir yıl geçmişti. Benim için diğer tüm yıllardan daha anlamlı olan bir yıl. Şimdiye kadar hatırladığım tek yıldır.

Bileğimin bir hareketiyle yayımdan bir ok fırlattım ve her hedefin tam ortasına sapladım.

Bir zil sesi ve bileğimin bir hareketiyle tarladaki son hedef de tam on ikiden vurulmuştu. Angelica'dan aşağı atladım ve Gabriel'in adamlarının bana yönelttiği ateşten kaçmaya çalışarak tarlayı koşarak geçtim. Koştum, eğildim ve arkasına saklanmak için her çalıya yuvarlandım, sonunda paintball silahlarından bana ateş edilirken tarlayı geçtim.

Araziyi temizledikten sonra, kaya tırmanışı ekipmanının zaten duvara bağlı olduğu bir duvara tırmandım ve açık bir pencereye ulaşmak için bir binaya tırmanmam gereken eski bir depoya doğru koştum.

Oraya vardığımda içeri atladım ama bana doğru uçan bir cisim fark ettim. Hızla eğildim ve uçan bir balta tarafından başımın kesilmesinden kurtulduğumu fark ettiğimde nefes nefese kaldım.

Bu oyun çok gerçekçi olmaya başlamıştı.

El fenerimle odayı aradım. Bir depodan çok daha fazlası olan bu oda resimlerle doluydu. Güzel sanatlar portreleri ve manzaraları duvarları bir galeri gibi süslüyordu. Gabriel koleksiyonunu burada mı saklıyordu? Cambridge Üniversitesi'nden mezun olduktan hemen sonra finans sektörüne girmiş ve kendi başına bir milyarder olmuştu. O bir *dahiydi*. Birçok zengin ve güçlü müşterisi vardı ve onları daha da zengin ve güçlü yapıyordu. Tabii ki bu tablolar gerçek olmalı.

Ama Mona Lisa? Böyle bir müze parçasının burada ne işi vardı? Elbette gerçek sanat eseri olamazdı. Resmin bu galerideki gerçek sanat eserleri arasında bulunmasında bir tuhaflık vardı. Diğerleriyle uyuşmuyordu.

Yanına gittim ve Mona Lisa'nın tablosunu yavaşça duvardan indirip yakındaki bir masaya getirdim. Tablo tıpkı Paris'teki Louvre Müzesi'nde sergilenen gerçek sanat eserine benziyordu. Eğer bir kopya ise, en iyilerinden biriydi. Tabloyu arkaya doğru çevirdim ve çakımı çıkarıp bıçağı açarak arkasını dikiş yerinden kestim.

"Voila!" Bir anahtar bularak haykırdım.

Anahtarı kapıp odanın etrafına baktı. Bu odadaki hangi nesneyi açmak için anahtar gerekiyordu?

Odanın içinde dolaşırken bazı antika mobilyaları fark ettim. Sadece eski değillerdi, aynı zamanda bir zamanlar bir saraya aitmiş gibi görkemliydi. Yıldızlı altın banklar, karmaşık bir şekilde oyulmuş konsol masaları ve köşede bir futbol topu tutucusu kadar geniş ve bir basketbol oyuncusu kadar uzun altın bir büyükbaba saati duruyordu. Saatin yüzü fildişi ve yeşim taşlarıyla işlenmişti ve ortasında küçük bir anahtar deliği vardı.

Saat yüzünün kapağını açtım ve anahtarımı içeri kaydırarak, çevirirken nefesimi tuttum. Bir klik sesiyle saat kadranı açıldı ve arkasındaki boş saklanma yerinde bir kutu vardı.

Kutuyu çıkardım ve açtım. Ortasında bir çift elmas küpe vardı. Ve bir not. Gabriel'den.

Bu oyunu başarıyla tamamladığınız için tebrikler. Gizemi çözdüğünüz için ödülünüzü buldunuz. Burada benimle geçirdiğin yıldönümü için bir hediye. Seninle gurur duyuyorum. Seni seviyorum, bebeğim.

Gabriel gizli bir kapının arkasından belirdi. Gabriel çok güzel mavi ipek bir takım elbise giymişti ve bana doğru yürüdü. Gözlerinin üzerindeki siyah maske onu daha önce hiç görmediğim kadar seksi yapmıştı.

Hemen üzerime atladı, ağzı ağzımda beni öyle derin ve tutkulu öpüyordu ki nefes alamıyordum. Derin bir iniltiyle beni Mona Lisa replikasının bulunduğu masaya sırtladı, masadan itti ve beni yere yatırdı, önce gömleğimi yırttı, boynumdan göğüslerime ve sonra karnıma doğru öptü.

Ellerinin bir hareketiyle şortumu yırttı ve külotumu çıkardı. Parmakları içime dalarken ağzı üzerimdeydi, hassas sinirlerime tam isabet ediyordu.

"Oh Gabriel," diye inledim. "Oh evet!" Yumuşak, ipeksi siyah saçlarını tuttum ve hafifçe başını okşadım. O şimdiye kadar gördüğüm en güzel adamdı. Aynı zamanda en seksisi.

"Bugün bir tanrıça gibiydin Kızım," diye inledi Gabriel. "Savaşçı bir prenses gibi tarlalarda at sürdün, adamlarımın atışlarından güvenle kaçtın, bir siren gibi duvarlara tırmandın. Sonra da uzun zamandır sana vermek istediğim elmas küpeleri buldun." Ben ürpermeden önce klitorisimi sertçe ısırdı.

Doruğa ulaştığımda inledim, ama o iniltimi yuttu ve bir hamlede içime girerken beni hararetle öptü. Aldığım zevk çok yoğun olduğu için ağzının içinde haykırdım.

"Çok seksi ve akıllısın bebeğim," diye homurdandı Gabriel, ikimiz de coşkuyla haykırana kadar durmaksızın içime sokuldu.

Yerleştikten sonra onu öptüm ve "Seni seviyorum Gabriel," dedim. "Ben seninim.

Sonsuza dek seninim." "Benim," diye iç geçirdi Gabriel. "Benim bebek kızım."

Bölüm 7
Calla
Yaş 21
Günümüz
Casa Capri

Gabriel'in yatağına, onun sevgi dolu ve şefkatli kollarına geri dönmüştü.

Şakağını ve dudaklarını öperken ona "Senden uzakta olmak işkence gibi," dedim.

"O zaman benden uzakta olmanı gerektirecek görevler alma kızım," dedi. "Burada, adada kalıp hiçbir şey yapmamamı bekleyemezsin," dedim.

"Hiçbir şey yapmıyor musun?" Gabriel beni öperek ve ellerini yorganımın altından geçirip kıvrımlarımı ovarak sordu.

Parmaklarının üzerimde yarattığı zevkin tadını çıkarırken gözlerimi kapattım.

Ben ihtiyaçla kıvranmaya ve kıpırdanmaya başladığımda Gabriel kıkırdadı.

"Gabriel, sana ihtiyacım var." "Adada olmanın hoşuna gitmediğini söylediğini sanıyordum," dedi.

"Gabriel," diye inledim, yorganı yırttım ve göğüslerimi ona gösterdim. Yuvarlak göğüslerime bayılıyordu. Kazadan sonra iyileştiğimi söylediğinde, göğüslerimin herhangi bir ameliyata ihtiyacı yoktu, çünkü oldukları gibi mükemmellerdi, kadınların estetik cerrahların ofislerinde sahip olmak istedikleri türdendi.

Gabriel'in gözleri şehvetle doldu ve meme uçlarımı ağzına almak için eğildi, yalamadan önce onları emdi.

"Ohh Gabriel," diye inledim, "Bu çok iyi. Çok iyi. Şimdi sik beni, lütfen."

"İyi şeyler bekleyenlerin başına gelir," dedi meme uçlarımı yalarken.

Uzanıp pijama pantolonunu indirdim ve büyük damarlı sikini yakaladım. Onu okşayarak, sikini ağzıma almadan önce Gabriel'i yatakta sırt üstü yatırdım.

"Ah bebeğim," diye inledi Gabriel. "Bu çok iyi hissettiriyor."

Aletinde yukarı aşağı gidip gelirken gözlerimi ondan ayırmıyordum, hepsini içime almadan önce ucunu yalıyordum. "Kahretsin, bu çok seksi," diye inledi Gabriel.

Kasılmaya başlayana kadar onu emmeye devam ettim. "Boşalacağım," dedi Gabriel.

"Gel o zaman," dedim. "Seni istiyorum."

İnledi, gerildi ve bıraktı, ben yutkunurken ağzıma döküldü.

Doyduğunda, beni yatağa itti, kıvrımlarımı yaladı ve içime girmeden önce damlayana kadar alay etti, beni sert ve acımasızca becerdi, her vuruşu hissedebilmem için bana çarptı.

"Tanrım, Gabriel," diye inledim. "Bana öyle sert vur ki acımı hissedebileyim."

"Evet, Bebek Kız," diye homurdandı, ben de onunla birlikte patlayana kadar beni acımasızca becerdi.

"Sadece sen," diye haykırdım. "Sen beni becerip onları yeniden hissetmemi sağlayana kadar bacaklarım uyuşmuştu. Sadece sen bana bu kadar sert verebilirsin."

Gabriel bana bakarak, "Evet, Kızım," diye gülümsedi. "Sana hayatını geri verdim," dedi. "Bunu hatırlaman çok güzel."

Bölüm 8 Calla

2 Hafta Sonra - 21

Yaşında Casa Capri

BİR KEZ DAHA Gabriel'in Adası'ndaki tarlalardaydım ama gözlerim bağlıydı ve Gabriel'in iki adamı tarafından kuşatılmışım. Benim haberim olmadan gelip gittikleri için hiçbirini şahsen tanıımıyordum. Sanki Gabriel'in gizli bir sırrımıymışım gibi benden de saklanıyorlardı.

Ama iş eğitime gelince, Gabriel güvendiği birkaç muhafızını yardıma getirdi. Şimdi üç ya da dört kişi olduklarını hissedebiliyordum. İkisi sağımda, biri önümde, diğeri ise solumdaydı.

Bunu nasıl bildiğimi, içgüdülerim ve varlıklarını hissetme yeteneğim dışında tam olarak bilmiyordum.

Hafif bir hareket ve serin bir esinti sağ taraftan bana doğru geldi. Eğildim ve bacağımla yere vurarak adamlardan birini yere düşürdüm. Oradan, sağımda adamın düştüğü yerin ağırlığını hissettim, üzerine atladım ve sert bir yumruk attım. Parmak eklemlerim kıkırdağa çarptı ve bir çığlıktan önce bir çatırtı duydum. Adamın burnunu kırmıştım.

"Özür dilerim," dedim. Antrenmandı ve bu kadar sert vurmamalıydım.

"Tamam," diye bağırdı Gabriel'in sesi. "Bugünlük bu kadar yeter. Çocuklar, mutfağa gidin ve Şeften akşam yemeği alın."

"Evet, efendim," dedi adamlar.

Göz bağımı çıkardım ve etrafıma bakındım. Tam tahmin ettiğim gibi dört adam geri çekiliyordu.

"İlk kez gelen biri için etkileyici," dedi Gabriel.

"İçgüdülerime güvendim," dedim.

"İyi içgüdüler," dedi Gabriel etrafımda dolaşarak. "Kaç adam olduğunu tahmin ettin?" "Dört," dedim. "Ve haklıydım."

Gabriel başını salladı. "Hayır, bir tane daha kaçırdın."

Gabriel'e baktım ve "Ama Casa'ya doğru yürüyen dört adam gördüm" dedim.

"Ama yine de birini kaçırdınız ve kaçırdığınız o adam sizi öldürecek olanın ta kendisi olabilir."

Yere baktım ve Gabriel'in botlarının da tıpkı erkeklerinki gibi ıslak olduğunu gördüm. "Sen," dedim. "Sen de benim etrafımda dönüyordun."

"Evet, ama her birinin birkaç adım gerisinde." "Bir hayalet gibi," dedim.

"Bingo," dedi Gabriel.

"Dördünü hissedebiliyordun ama beşinci, belki de altıncı ya da yedinci adamın arkasını göremiyordun." "Kör dövüşüyordum," dedim. "Daha fazla adam olsaydı nasıl görebilirdim ki?"

"Kolay değil" diyor Gabriel, "Ama çevrenizi daha fazla fark etmek için içgüdülerinizi geliştiriyorsunuz."

Askerler böyle yapar, bebeğim. Karanlıkta bile."

Yere baktım ve henüz ne kadar çok şey bilmediğimi fark ettim.

Gabriel, "Gördüğünüz gibi, mesele sadece silah taşıyabilmek, kılık değiştirebilmek ya da birinin nerede olduğunu takip edebilmek değil," dedi. "Bu, tamamen hazırlıksız yakalandığınız ve güvenmeniz gereken tek şeyin içgüdüleriniz olduğu o anla ilgili."

"Hayalet'le başıma gelenler gibi," dedim.

"Kesinlikle," dedi Gabriel.

Kendi kendime ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı görmüş olmalı ki kolunu omzuma doladı. "Kızım," dedi ve beni alnımdan öptü. "Bunun için kendini hırpalama. Çoğu insanda bugün gösterdiğin savaşıma içgüdüünün yarısı bile yoktur. Zamanla ve deneyimle daha da geliştireceksin. Senin olduğun yere gelmem yıllarımı aldı, Kızım, ta ki motivasyonumu bulana kadar."

"Ailen," dedim.

"Evet," diye başını salladı Gabriel. "Benim tek motivasyon kaynağım. Devam etmek istemediğimi düşündüğüm tüm zamanlarda beni hayatta tuttu."

"Ailenle ilgili ne gibi anıların var?" diye sordum.

"Çok. Çoğunlukla mutlu olanlar, bebeğim. Ailemle masal gibi bir hayat yaşadım. Onların tek oğluydum ve bana tapıyorlardı. Koşulsuz sevgiden başka bir şey bilmiyordum."

"O altın dede saati ve o binadaki tablolar... onlara aitti, değil mi?"

"Evet, ailemin mirasından kalanlar. Evi kaybettik, onlar için geldiklerinde neredeyse her şeyimizi kaybettik... ailemi. Sonra ben çaresizce izlerken onları gözümün önünde öldürdüler." Gabriel'in gözleri parlıyordu.

"O binayı içindeki her şeyle birlikte bir hatıra olarak sakladın,"

dedim. Gabriel başını salladı. "Onlara söz verdiğim adaleti."

"Peki ya masken?" diye sordum. Daha önce sormaya cesaret edememiştim ama Gabriel'in davranışlarındaki bir şey bana doğru zaman olduğunu hissettirdi.

"Yaşamama izin verdiler," dedi Gabriel yavaşça, "ama bir şey denemeye cüret edersem bana neler yapabileceklerini hatırlatan bir şey bıraktılar."

Maskesinin altında ne olduğunu görmek istedim. Ne kadar korkunç olduğunu bilsem de yine de onu yaşayan en güzel adam olarak görürdüm.

"Seni masken olmadan görebilir miyim?" diye sordum. "Belki bir gün."

Gabriel arkasını döndü. "Hayır, yapamazsın. Bu benim utançla taşıdığım bir yara izi."

"Fark etmez, Gabriel," dedim. "Seni aynı şekilde seveceğim. Sen tanıdığım en güzel adamsın. İçten ve dıştan. Sen mükemmelsin."

"Daha önce görünüşümle tanınıyor olabilirdim," dedi Gabriel, "aristokrat bir playboy hayatı yaşıyordum ama her şeyimi, hatta haysiyetimi elimden aldıklarında; kendimi bir canavar gibi iğrenç hissettim. Ben de öyle oldum. Ailemin evinden annemin ailesinin adasına kaçtım... bu adaya ve bir münzevi gibi yaşadım. Bu adada sadece tarlalarda çalışanlar, Casa'da çalışanlar ve bana eşlik eden bir avuç koruma benimle birlikte yaşıyor ya da çalışıyordu. Ancak burada bana aile duygusu, umut ve sevgi veren hiç kimse yoktu. Ta ki senin yarı boğulmuş cansız bedenini aşağıdaki kayalıklarda görene kadar."

Yüzünü ellerimin arasına alıp öperken gözlerim yaşarıyordu.

"Sende kendimi gördüm Kızım," dedi Gabriel. "Sen de her şeyini kaybetmiştin, hafızan da dahil. Bedenin de benim ruhum gibi kırılmıştı. Uzun zamandır ilk kez bir şeyler hissettim."

"Ben senin için iyiyim," dedim. "İtiraf et, Maskeli Aşık. İtiraf et!" Onu tekrar öptüm.

"Hiçbir işe yaramıyorsun," diye şaka yaptı Gabriel.

"Hayır, ben senin için iyiyim," dedim, onu tekrar ama daha tutkulu bir şekilde öperek.

"Öyle mi?" Gabriel sordu. Beni yere fırlattı ve siz daha ne olduğunu anlamadan, gökyüzü geceye doğru kararırken tarlalarda sevişiyorduk.

Bölüm 9

Calla

Yaş 21

New York City, New York

ARADAN BİRKAÇ HAFTA GEÇMİŞTİ ve ben başka bir görevdeydim. Bu sefer Gotham benzeri bir şehir olan New York'taydım.

Tamamen iyileşmişim ve Gabriel tarafından karanlıkta savaşıma ve muhtemelen Fransa'da olduğu gibi sürprizlerle başa çıkma sanatı konusunda eğitildikten sonra kendime yeterince güveniyordum. Bu seferki görevim New York'ta pedofil bir politikacıyı alaşağı etmekti.

Benim kimliğim bir kız öğrenciydi. Bir hazırlık okuluna yeni bir ek bina inşa etmek için bağış toplamak amacıyla düzenlenen siyasi bir bağış kampanyasında genç bir kız öğrenci gibi giyinmişim ve bağış kampanyasında onu tanıttacak olan öğrenci olmam gerekiyordu.

Sahneye çıkarken tatlı, masum bir öğrenci gibi görünüyordum. "Kongre Üyesi Slamberg'in St. Claire Prep'te kullanılmak üzere sağladığınız fonların faydaları hakkında konuşmak üzere burada olmasından büyük onur duyuyoruz," dedim Kongre Üyesine gülümseyerek.

Sarışın, orta yaşlı adam platforma doğru ilerledi, beni süzer gibi bir aşağı bir yukarı baktı ve sonra seyirciye döndü.

Ne sapık ama. Bu büyük kalabalığın önünde dururken bana böyle bakmaya nasıl cüret eder?

Kısa bir konuşma yaptı ve çıkmak için sabırsızlanıyormuş gibi bağış toplama etkinliğini sonlandırdı. Ancak platformdan inip zemin kata doğru ilerlerken beni durdurdu ve "Beni tanıtarak harika bir iş çıkardın. Bir gün politikada kariyer yapabilirsin."

Nazikçe gülümsedim. "Gerçekten mi?"

"Evet, bu acımasız dünyada nasıl ilerleyeceğinin sırlarını öğrenmek istiyorsan, 15 dakika içinde benimle müdürün odasında buluş."

"Tamam," dedim ve uzaklaştım. Grotesk gözlerinin arkamda yandığını hissedebiliyordum.

Birkaç dakika sonra müdürün odasına girdiğimde Kongre Üyesi Slamberg'in üzerinde sadece çorapları ve ayakkabıları vardı. Çıplak ve rahat bir şekilde müdürün masasına yaslanmış, yüzünde şehvet dolu bir gülümsemeyle kendini okşuyordu.

"Gel buraya, tatlı şey," dedi, dili ağzının kenarından dışarı sarkıyordu.

Utangaç bir okul kızı edasıyla yavaşça yanına doğru yürüdüm. Arkamdaki kemer kılıfında saklı keskin hançerimi çıkarıp aletini kesmeye ve ardından boğazını kesmeye hazır olacak kadar yaklaştım. Ama hançerimi ona saplamak üzereyken, beceriksizce sıranın üzerine düştü. Ölmüştü. Gözlerinden bir kurşunla.

Arkama döndüm ve Fransa'da hedefimi öldüren Hayalet suikastçı gibi giyinmiş, siyahlar içinde bir figür gördüm. "Yine mi sen," diye bağırdım.

Binanın dışında, öldürücü atışı yapmak için tünediği pencerenin önünde duruyordu. Pencereye koştum, pencere çerçevesinin etrafında kalan cam parçalarını bir süpürge sopasıyla kırdım. I

içinden atladım ve aşağıda ayaklarımın üzerine düştüm. Sanki onunla yüzleşmemi bekliyormuş gibi orada öylece duruyordu.

"Kimsin sen? Neden hedeflerimi öldürüyorsunuz?" diye sordum.

"Onlar da benim. Almak için bedava, Okul Kızı," dedi. Sesi maskeli yüzünün arkasında bozulmuştu, bu yüzden gerçek sesini duyamadım.

"Hayır, değiller..." Dedim ki. "Özellikle bu ikisi için kayıt yaptırdım..."

Suikastçı, "Zor bir durum, Kid," dedi. "Bir çağrı olduğunda, ilk gelen ilk hizmet eder." "Ama..."

"Bir sonraki görevinde görüşürüz, Kid," dedi ve gitti.

Onu kovalamak istedim ama faydası olmadı. Bir anda gitmişti.

Bölüm 10

Calla

Yaş 21

Casa Capri

I Gabriel'e ve Casa Capri'ye dönmek için sabırsızlanıyor, Hayalet suikastçı tarafından iki kez aptal yerine konulduğum için utanıyordum.

Gabriel Casa'daki ofisinde çalışıyor ve bazı müşterileriyle telefonda konuşuyordu. Artık finans sektöründe çalışmıyor olsa da, hâlâ büyük müşterilerle çalışıyordu.

Hayalet suikastçıya çok kızgın bir şekilde bir ileri bir geri volta atıyordum. Adam ben onlara ulaşamadan hedeflerimi bilerek öldürüyordu. Hedefimi olması gereken yere götürüyordum ve sonra Hayalet onları benden alıyor, ben suçlu olurken ödülleri topluyordu.

Gabriel telefonu kapatıp bana doğru geldiğinde yüzünde saf bir sempati ve sevgi ifadesi vardı. "Bebeğim, ne oldu?"

"Hayalet yine saldırıyor," dedim.

"Hedefini mi aldı?"

"Tam altımdan," dedim. "Sinir bozucu," dedi Gabriel.

"Sinir bozucudan da öte," dedim. "Düpedüz aşağılayıcı ve utanmazca. Kasıtlı olarak onların kendisi için olduğunu söyledi."

Gabriel, "Vay canına, utanmaz," dedi.

"Gabriel," diye kollarına atıldım, "Bana bu adamı yenmeyi öğret."

"Ne öğretmemi istiyorsun, Küçük Kız? Nasıl daha hızlı hareket edeceğini mi? Etrafının nasıl daha çok farkında olacağını mı? Bazen bir kılıf hazırlamaya değil, sadece işi halletmeye nasıl ihtiyacın olduğunu mu?"

"Yani bana zamanımı gizlenerek ve casusluk benzeri işler yaparak geçirmem gerektiğini mi söylüyorsunuz?" "Belki işe yarayabilir ama fazla zamanınız olmadığında, sadece işinizi yaparsınız."

"Ama bir tür suikastçı etiği olması gerekmez mi?" Ben sordum.

"Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum," dedi Gabriel. "Ben sadece ailemin intikamını almak ve onlara adaleti getirmek için çalışıyorum. Adalet benim için mutlaktır. Kişisel nedenlerle bu işin içindeyim, rakibiniz gibi profesyonel nedenlerle değil. Bir profesyonele karşı çıkıyorsanız, neden bu işin içinde olduğunuzu kendinize sormalısınız. Eğer bu bir kan davasıysa, o zaman hedefi yakaladığınızdan emin olursunuz. Eğer profesyonelse, o zaman profesyonel nezaket vardır."

"Sadece ailemin intikamını almak ve onları öldürenler gibi korkunç insanları alaşağı etmek istiyorum," dedim.

Gabriel beni öptü ve öpmeye devam etti, "Dudaklarının tadına bakmayı özledim, bebeğim. Seni tatmayı özledim."

Beni ofisi ile oturma odası arasındaki koridorun duvarına yaslamıştı, kollarımı kaldırmış ve bir

eliyle bileğimden tutturmuştu. "Becer beni Gabriel," dedim. "Sana ihtiyacım var."

İçime derinlemesine daldı, beni duvara doğru salladı ve tükenene kadar beni becermeye devam etti.

Bölüm 11

Calla

Yaş 21

Casa Capri

GABRIEL beni sabahın erken saatlerinde okyanusa bakan verandada kahvaltı ederken uyandırdı.

Gabriel uzaktaki bir alanı işaret ederek, "Seni orada görmüştüm," dedi.

"Okyanusta yüzüyor muydun?" diye sordum.

"Hayır," dedi Gabriel. "Bir yatta. Lüks bir yatta," dedi Gabriel gülümseyerek. "Lüksün tadını nasıl çıkaracağını biliyordun, Kız Bebek. Ailen yatın sahibiydi ve sen de onun üzerinde, dümende bir tanrıça gibi duruyordun."

Nutkum tutulmuştu. Gabriel beni her zaman adasının kayalık kıyılarında bulduğunu söylerdi ama beni ve ailemi lüks bir yatta gördüğünü söylediğini hiç duymamıştım.

"Ailemle birlikte miydin?" Ben sordum.

"Sanırım onlar senin anne babandı," dedi Gabriel. "Yüzlerini hatırlıyor musun?"

Hatırlamaya çalıştım ama başımı salladım.

Gabriel de bu konuda çok üzgün ya da mutlu görünmüyordu. "O zaman bilemezdin, kim olduklarını söyleyemezdin."

"Hayır," dedim. "Anlayamadım."

"Şey," dedi Gabriel, "seni önce yatta gördüm. Sonra aniden yat patladı ve sen de patlamayla birlikte yattan düşüp benim adamdaki kıyılara ulaşmış olmalısın."

"Ve sen beni yanına aldın,"

dedim. "Mecburdum," dedi

Gabriel.

"Bu kader, Gabriel," dedim. "Tanışmamız gerekiyordu."

"Evet," dedi Gabriel. "Evet. Ve bugün, tarlalarda pratik yapmanıza ihtiyacımız olmayacak. Eğitiminiz için senaryolar üzerinden konuşacağız."

"Neden?" Ben sordum.

"Hiçbir fiziksel eğitim Hayalet'i yenmenize yardımcı olmaz," dedi Gabriel. "Her şey zihinsel," dedi şakağına vurarak.

Gabriel devam etti. "Hayalet ne zaman ortaya çıktı? Hedefinizi belirli bir noktaya çektikten sonra, Hayalet sizi çoktan yenmiş gibi görünüyor. Sonunun nereye varacağını biliyor olmalıydı. Hedefini vurmak için hazır ve nazır bir şekilde ortaya çıkıyor, değil mi?"

Başımı salladım. "Elbette, nedeni buydu. Ama onları nereye çekeceğimi nasıl bilebilirdi?" diye sordum. "Çünkü Hayalet senin ne yapacağını zaten biliyordu. Nasıl düşündüğünü biliyor. O Bir satranç oyunu gibi hamlelerinizi zaten biliyordu, bu yüzden bir sonraki hamlenizi tahmin etti. Bu da ya yönteminizi değiştirmeniz ya da Hayalet'in hamlelerini önceden tahmin etmeniz gerektiği anlamına geliyor." Gabriel kahvesinden bir yudum alarak sözlerini tamamladı.

Ağzım açık kalmıştı. "Senin yaşında, 20'li yaşların sonunda bir adam neden ve nasıl bu kadar bilge olabiliyor?" diye sordum. "Erken yaşta pek çok şey yaşadım bebeğim," dedi Gabriel. "Çok korkunç şeyler. Bu

bir insanın hızla büyümesine neden olur."

Gabriel'in rakibimi tam olarak nasıl çözeceğini bilmesi beni gerçekten etkilemişti. Elini tuttum ve "Senden öğreneceğim daha çok şey var. Sen bir satranç ustası gibisin ve benim de senin gibi düşünmeyi öğrenmem gerekiyor."

Gabriel bana gülümsedi ve beni öpmek için eğildi. "Bir gün bunu yapacağından hiç şüphem yok ve o gün geldiğinde *Efendi* olarak kenara çekilmeye hazırım."

Bölüm 12

Calla

Yaş 21

Bir ay sonra

Miami, Florida

BİR AY SONRA, kendimi başka bir görev almaya hazır hissediyordum. Phantom suikastçısını da almaya hazırdım. Gabriel devreye girdi ve bunun kişisel olduğunu söyledi. Ailesinin ölümünden büyük ölçüde sorumlu olan kişilerden biriydi ve sonunda onun yerini tespit etmişti.

Hedef Miami'de bir sahil evinde yaşıyordu, dolayısıyla ona ulaşmanın en iyi yolu tekneyle gitmek olacaktı. Gabriel bana bir siper kullanmayı ya da kapsamlı bir gözetleme yapmayı planlamamamı, içeri girip işi halletmemi söylese de yine de bir siperim olsun ve hedefi uzaktan gözlemleyeyim istedim.

Adı Wilson Kramer'dı ve büyük bir hukuk firmasında avukatlık yapıyordu. Gabriel'in kişisel hedefi olmak için ne yaptığını merak ediyordum. Yalnız yaşıyordu ve yazlık evinde bazı aile fotoğrafları olmasına rağmen bir ailesi varmış gibi görünmüyordu. Görece kadar yaklaşmadım ve telefoto lensimle fotoğrafların ayrıntılarını göremedim.

Gözetleme için bir yelkenli tekne kiraladım ve limanda isimsiz olarak oturdum. Oturma odasını, mutfakını ve ön kapısını rahatlıkla görebiliyordum. Ve sadece bir haftalık gözlemden sonra, pencerelerini kapatmak için asla perde veya panjur kullanmadığını fark ettim.

Kötü hamle, Bay Kramer. Kötü insanlar ve gözcüler evinizin içini, bütün gün ne yaptığınızı kolayca görebilir ve şeytani şeyler planlayabilir.

Altmış yaşlarındaki beyaz saçlı adam hakkında fazla bir şey bilmiyordum ama bana tipik bir suçlu, terörist, yozlaşmış politikacı ve pedofili hastası gibi gelmemişti. Aslında adam normal görünüyordu. Her sabah aynı rutin. Her gece aynı rutin. Yemek masasında tek başına yemek yiyordu. Yemek yerken bir fotoğrafa bile bakıyordu.

Bir keresinde onu tuvalette otururken hıçkıra hıçkıra ağlarken yakaladım, kapıyı kapatmaya zahmet etmemişti. İzlediğimden haberi yoktu.

Başka bir sefer, onu elinde yıpranmış görünümlü bir oyuncak ayı tutarken bir çocuk programı izlerken gördüm. Bir hedefe fazla bağlanmaktan korktuğum için onu aramak istemedim, ama bir şekilde adı Kramer tanıdık geliyordu.

Ünlü müydü? Herkesin bildiği bir isim olacak kadar mı?

Öğrenmek istemedim. Hedef hedefti ve bu durumda Gabriel onun ölmesini istediye geçerli bir nedeni olmalıydı. Ve Gabriel'i tanıyorsam, tek neden ailesinin intikamını almaktı.

Gabriel'i, benden yapmamı istediği şeyi yapacak kadar sevdim ve ona güvendim. Bana her şeyi öğretti ve bana her şeyi verdi.

Artık zamanı gelmişti ve bu işi halledecektim. O gece teknemi onun rıhtımına yanaştırdım ve evinin cam avlusuna doğru yürüdüm. Kapı kilitli değildi.

Sanki Kramer beni bekliyormuş gibi.

Yutkundum. Silahlı mıydı? Bana bir tuzak mı kurmuştu?

Silahımı çıkardım, her şeye hazırdım. Gabriel beni iyi eğitmişti. Kramer'in sakladığı her şeye hazırlıklıydım.

Beklemediğim şey şuydu.

Bölüm 13

Calla

Yaş 21

Miami, Florida

Kramer'in Evi

KRAMER en sevdiği koltuğuna oturmuş kitap okuyordu. Küçük bir kızın sahip olacağı pembe ciltli bir kitap.

Küçük Bir Kızın Kutsal Kitap Öyküleri adlı kitabı okurken yüzünde bir gülümseme vardı.

"Küçük kızımın kitabı," dedi. "Kayıp küçük kızımın kitabı. Son bir kez okumama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Benimle konuştuğunu sandım ama başka biriymiş.

Adamın sağında, görüş alanımın hemen dışında Hayalet suikastçı vardı. Silahını Wilson Kramer'ın kafasına doğrultmuştu.

Yine mi? Hayalet suikastçı beni hedefime ulaştırmıştı. İçimi daha önce hiç yaşamadığım bir öfke doldurdu. Hedeflerime suikast düzenleyen ilk kişi o olmayacaktı. Beni tekrar küçük düşürmeyecek ve aptal gibi görünmeme neden olmayacaktı.

Ailemin isimlerinin onuru ve onlardan alacağım intikam buna bağlıydı.

Hedefime bakmadan onu iki kaşının ortasından vurdum ve Hayalet suikastçıyla alay ettim.

Kramer'ın başı arkaya düştü ve öldü.

Ölü adamın yanından gelen şeytani bir kıkırdama duydum. Hayalet suikastçı gülüyordu. Histerik bir şekilde. "Şimdi neden devam ettin ve bunu yaptın?"

Geçen seferki gibi siyah bir maske takıyordu. Onunla tanıştığım her zamanki gibi. Ve sesi artık boğuk değildi.

Melodik, zengin ve çok tanıdıktı.

Üzerinde silah olması umurumda değildi. Ona doğru yürüdüm ve maskesini yırttım.

Sevgiyle baktığım mavi gözlerini bana dikerken gözlerini kırpmadı bile. Hayatımda gördüğüm en büyüleyici gözlerdi bunlar. Sonra dedi ki, "Bu anı çok uzun zamandır bekliyordum bebeğim."

Gabriel.

Wilson Kramer'in sahil evine telefoto lensle dışarıdan değil de artık içeriden bakarken kalbim duracak gibi oldu.

Resimler vardı. Koyu renk akan saçları ve mavi gözleri olan küçük bir kızın bir sürü resmi. Duvarlarda sanat eserleri ve el izleri asılıydı.

Her bir esere dehşet içinde bakarken gözlerim birkaç kez kırıştı.

Hepsi de çocuksu karalamalarla imzalanmıştı.

CALLA

Gabriel'e baktım, gözlerim dehşet içinde açılmıştı. "Ben ne yaptım?" diye sordum.

Gabriel, Casa Capri'de tanıdığım adam değildi. Artık maskesi düşmüştü ve yarası korkunçtu.

Neden onu görmemi istemediğine şaşmamalı. Gözlerinin altında, etinin derinliklerine kazınmış şu sözler yazılıydı: "Şeytan".

Gabriel, "Beni maskem olmadan görmek istemeyeceğini söylemiştim,"

dedi. "Gabriel," diye bağırdım. "Bütün bunlar da ne?"

"Calla," dedi Gabriel. "Ailenin evi. Her yerde yazıyor. Tanımadın mı?"

"Evim Güzel Evim" çerçeveli fotoğraflardan birine doğru yürüdüm. Siyah saçlı güzel bir kadın,

Wilson Kramer ve kep ve cüppe giymiş bir kız. Ben.

Gabriel'in yüzü gülüyordu. "Bu hayal ettiğimden çok daha

tatlı." "Anlamıyorum..."

"Kızım, az önce kendi babanı öldürdün."

Sonsöz

Calla

Bir Yıl Sonra

HATIRLADIĞIM TEK ŞEY ismimdi: Yunancada *Güzellik* anlamına gelen Calla. Yunanlı annem bu ismi seçmişti çünkü bir keresinde bana bir gün sahip olacakları mucize kız bebeklerinin ben olduğumu söylemişti.

Annem ve babam yaşlı ebeveynler olarak, gençken yıllarca denemelerine rağmen çocuk sahibi olamadıkları için çocuksuz kalacaklarını düşünüyorlardı. Çocuk sahibi olmak için her yöntemi denemişler ve sonunda taşıyıcı anne aracılığıyla ben dünyaya gelmişim.

Ailem beni el üstünde tuttu ve annemin beni sahile götürüp kumdan kaleler yapmama yardım ettiği güzel bir sahil evinde büyüdüm. Bu arada babam da kendi hukuk bürosunda çalışıyordu. Ailemle birlikte büyümek bir peri masalı gibiydi ve ailemi tüm kalbimle seviyordum.

Dünyanın en harika anne ve babasına sahip olduğum için, bir gün beni yaz tatiline götürdüler, üniversitedeki ilk yılımdan döndükten sonra ^{19.} yaş günümde Akdeniz'de yelken açmak için kiraladığımız bir yatla denize açıldılar. Bir macera istiyordum ve her zaman Akdeniz ülkelerini ve adalarını görmek istemiştim.

Ancak küçük bir özel adaya yaklaştığımızda, yata bir roketatarla ateş edildi, yat paramparça oldu ve babam, annem ve ben denize atıldık.

Görünüşe göre babam Wilson Kramer hayatta kalmıştı. Ben de kurtulmuşum. Ama annem Marnie Kramer kurtulamamıştı. Nerede olduğu bilinmiyordu. Ve kim olduğumu hatırlamayan benim de öldüğüm, denizde boğulduğum düşünülüyordu.

Ailem hakkındaki gerçeği öğrenmem uzun zamanımı aldı. Onlarla ilgili tüm anılarımı tam olarak geri kazanamadım, ancak olanların şokundan ve Gabriel'in tüm bu zaman boyunca benimle bu oyunu nasıl oynadığından sonra, anılarımı canlandırmak için ihtiyacım olan türden bir elektrik şokuydu.

Hatıralarım yavaş yavaş geri geliyor, Gabriel'in Capri Adası'nda ve Casa Capri'de tanıdığımı sandığım adamla aşk ve şehvet dolu mutlu günler geçirdiğim anılarımla karışlıyordu. Ama onun Ada'nın Meleği yerine Şeytan olduğunu öğrenmişim.

O benim öğretmenim ve sevgilimdi. Bana iyi öğretti... adaleti bulmayı. Ailemin intikamını almayı.

Gabriel, yakında peşine düşeceğim.

**Calla ve Gabriel'in hikâyesi Kız Bebek Serisi'nin 2.
Kitabı'nda devam edecek.**

Ölümcül Bebek (Kız Bebek #2)

